

emerytury lub odpowiedniej renty, wysokość tych świadczeń równa się kwocie podstawy ich wymiaru.

2. Kwoty emerytur i rent obliczone w myśl ust. 1 obejmują wszystkie wzrosty oraz dodatki, z wyjątkiem:

- 1) dodatków rodzinnych,
- 2) dodatku z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów.

3. Obliczona w myśl ust. 1 kwota renty inwalidzkiej dla inwalidów I grupy wraz z wszystkimi wzrostami i dodatkami, z wyjątkiem dodatków rodzinnych, nie może przekraczać kwoty określonej w § 1 dla inwalidów tej grupy.

4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się do emerytur i rent przyznanych na wniosek zgłoszony po dniu 31 grudnia 1967 r.

§ 5. Emerytury i renty określone w §§ 1, 2 i 4 w czasie osiągnięcia przez rencistę zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł podlegają zawieszeniu na zasadach określonych w przepisach o zawieszaniu prawa do emerytur i rent, z wyjątkiem rent inwalidzkich:

- 1) dla inwalidów I grupy z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową, które wypłaca się w pełnej wysokości,
- 2) dla inwalidów I grupy z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo z innych przyczyn, które wypłaca się w wysokości ustalonej dla rent inwalidzkich II grupy,
- 3) dla inwalidów II i III grupy z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową albo powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, które wypłaca się w wysokości zmniejszonej o 25%.

§ 6. Osobom zatrudnionym, pobierającym emerytury lub renty w wysokości ustalonej w myśl §§ 1 lub 2, nie przysługuje dodatek do wynagrodzenia, o którym mowa w § 2 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124).

§ 7. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do emerytur i rent określonych w przepisach:

- 1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emery-

talnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),

- 2) ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299),
- 3) ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70),
- 4) ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 69, poz. 436),
- 5) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8),
- 6) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10).

2. Najniższe renty przyznane na podstawie przepisów wymienionych w ust. 1 pkt 2 — 4 ustala się w wysokości określonej w § 2, z tym że wysokość rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą ustala się w kwotach przewidzianych w tym przepisie dla rent z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

§ 8. Właściwi ministrowie oraz Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustala — każdy w swoim zakresie — w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac wysokość rent przyznanych w drodze wyjątku do dnia 31 grudnia 1967 r.

§ 9. 1. Traci moc uchwała nr 146 Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie podwyższenia najniższych rent (Monitor Polski Nr 35, poz. 163).

2. Uchwała, o której mowa w ust. 1, zachowuje jednak moc w stosunku do rent przysługujących na podstawie przepisów art. 19, 23, 26 i 41 ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 13, poz. 90).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

18

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 15 stycznia 1968 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia zakresu obowiązków dozorców domów (bloków, kolonii) oraz innych osób zobowiązanych do utrzymania porządku i czystości w miastach i osiedlach.

Na podstawie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o utrzymaniu czystości i porządku w miastach i osiedlach (Dz. U. Nr 27, poz. 167, z 1961 r. Nr 5, poz. 33 i z 1962 r. Nr 34, poz. 153) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 24 lutego 1960 r. w sprawie określenia zakresu obo-

wiązków dozorców domów (bloków, kolonii) oraz innych osób zobowiązanych do utrzymania porządku i czystości w miastach i osiedlach (Dz. U. Nr 14, poz. 81) wprowadza się następujące zmiany:

w § 3 ust. 1:

- 1) po pkt 10 dodaje się nowy pkt 11 w brzmieniu: „11) utrzymanie w należyłym stanie estetycznym i czy-

stości części budynków oraz klatek schodowych, pomieszczeń i urządzeń przeznaczonych do wspólnego użytku mieszkańców, a w szczególności zapewnienie ich odnawiania co najmniej raz na 4 lata, jeżeli nie zajdzie konieczność wcześniejszego ich odnowienia, np. na skutek przeprowadzonego remontu lub przebudowy”.

2) dotychczasowy pkt 11 otrzymuje kolejną numerację 12.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: A. Giersz

19

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 24 stycznia 1968 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin.

1. Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 9) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 99 i z 1968 r. Nr 3, poz. 9) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje następujących przepisów:

1) art. 39 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 32, poz. 139) w brzmieniu:

„Art. 39. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1957 r.”;

2) art. 6—8 i 10 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o zmianie przepisów o rentach i zaopatrzeniach (Dz. U. Nr 21, poz. 93) w brzmieniu:

„Art. 6. 1. Rencistom uprawnionym w dniu 1 lipca 1958 r. do rent starczych na podstawie dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1950 r. Nr 43, poz. 200 i z 1958 r. Nr 2, poz. 6) lub ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 32, poz. 139) ustala się ponownie na ich wniosek wysokość renty, przyjmując za podstawę wymiaru tych rent przeciętne zarobki zwiększone o kwotę renty miesięcznej, należnej za czerwiec 1958 r., jeżeli renciści ci:

1) byli zatrudnieni w dniu 30 czerwca 1958 r. i zatrudnienie to ustanie do dnia 31 grudnia 1958 r.,

2) ich przeciętne zarobki są niższe niż 1.000 zł miesięcznie.

2. Za przeciętne zarobki, o których mowa w ust. 1, uważa się przeciętne miesięczne zarobki z ostatnich 3 miesięcy zatrudnienia przed jego ustaniem.

3. Jeżeli przeciętne zarobki wraz z kwotą renty przekraczają 1.000 zł, przyjmuje się za podstawę wymiaru rent 1.000 zł.

4. Przepisy ust. 1—3 mają odpowiednie zastosowanie do rencistów zaliczonych do I lub II grupy inwalidów, uprawnionych w dniu 1 lipca 1958 r. do rent inwalidzkich na podstawie przepisów wymienionych w ust. 1 albo na podstawie przepisów dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1956 r. Nr 59, poz. 286).

5. Renciści, którym przyznano renty obliczone w myśl ust. 1—4, tracą na stałe prawo do renty w ten sposób obliczonej, jeżeli podejmą na nowo zatrudnienie z zarobkiem przekraczającym najniższą podstawę wymiaru renty.

Art. 7. 1. Przewidziane w niniejszej ustawie podwyższenie, obniżenie lub zawieszenie świadczeń rentowych następuje z urzędu od najbliższego terminu płatności, przypadającego po dniu 1 lipca 1958 r.

2. Jeżeli przyznanie lub podwyższenie świadczenia w myśl przepisów niniejszej ustawy uzależnione jest od zgłoszenia wniosku przez zainteresowanego, świadczenie wypłaca się od dnia powstania prawa, jednak za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące wstecz od dnia złożenia wniosku, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej, i jednak nie wcześniej niż od dnia 1 lipca 1958 r.

3. Sprawy osób, którym na podstawie przepisów obowiązujących w dniu 30 czerwca 1958 r. odmówiono renty, a które przy zastosowaniu niniejszej ustawy miałyby do niej prawo, podlegają ponownemu rozpatrzeniu na wniosek zainteresowanego.

4. Do wniosków o renty zgłoszonych przed dniem 1 lipca 1958 r. stosuje się przepisy obowiązujące przed tą datą, a do wniosków zgłoszonych po dniu 30 czerwca 1958 r. stosuje się te przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że świadczenia za okres sprzed 1 lipca 1958 r. przyznaje się zgodnie z przepisami obowiązującymi przed tą datą.

Art. 8. Dla spraw przekazanych prezydiom rad narodowych przepisami: dekretu z dnia 25 czerwca